

Marczinka Csaba
PANDÉMIA-PERSPEKTÍVA

majd eljön értem
végül Anya képében
a Halál egyszer
– így emlékeztetve rá,
hogy nem bírtam felnőni!...

(régi „anyak” már
eltűntek, új „anya” meg
nagyon messze jár...
– meg kéne térned végleg
„túlpartra”, igazihoz?)

COVID-19, most már
örökre megtanulom...
(arra a kicsi
időre, mi hátravan
jövő „Anyu-kriptában”?)

2020. szeptember eleje

TIZENKILENCES?

Petőcz Andrásnak

Veterán a vírus, sorra járja
a kisebb krimókat – ott fröccsözik
és közben cseppfertőzi a csapost
vagy tán valamelyik törzsvendéget...
(esetleg egy széplánynak nyelvespuszit
ad, hisz az biztosan továbbadja)

(öreg már a vírus, spórol, bár kiemelt nyugdíja van, mégis csehókban beszélget)

„Tizenkilences vetyerán a csávó!” –
hangzik a suttogás a háta mögött,
rémült pillantások kísérik lépteit,
miatta zárulhat majd be több krimó!...
(besurran néha idősotthonba is,
dohányzóban megszívja a letett csikket
vagy kortyolgat némi teát s üdítőt)
– „turnézik” a vírus szerte mindenütt!

Betér iskolákba és klubokba is
(röpköd termekben és folyosókon át,
kipróbál büfét és automatát)
– „öregezés” után „fiatalozik”!...
(de inkább a „kortársakat” „kedveli”
öregotthonban és kiskocsmában).
Járkál és konspirál mindenütt immár,
az átváltozó-beépülő „19-elvtárs”!

2020. szeptember

AZ ARME POET¹ MAGYAROSÍTVÁ

Tóth Árpád emlékének

Kicsit rádkövült a „szegény, tüdőbajos költő”
utóromantikus, kanonizált szerepe!
(Pedig ennél több voltál vagy lehattél volna
– ha teljes pályát futnál be, s minden összejönne).
Nagy felbuzdulások s félbemaradt vállalásid
között őrlődtél föl – lassan „elég volt a vágta”...

1 Arme Poet: szegény költő (német), a német romantika és szentimentalizmus kedvelt költőtípusa.

Valahogy félbemaradt a hajnali szerenád
 - hiába is kelt lila dalra egy nyakkendő!

Keserédes elégikus hangból próbáltál
 kitörni szegénylegény-dalok és prófétai
 szerep felé, de igazából nem lehetett
 számodra más, csak futó hangulat, nem igazi!...
 Az „Új Isten” is hamar előrdögösödött,
 a kuruc vágtazás helyett maradt elégikus
 lemondás – spirituál út lélektől lélekig!
 Egy út maradt számodra, így lettél kanonikus...

(Pedig bármi áron ezt akartad elkerülni,
 elégikus keserűséget, végső lemondást!
 De hát ez adatott... már genetikailag
 is, a tuberkulózisos hajlamod okát
 ismerve – ráadásul élő kísértetként
 lebegett feletted végig „bukott művész” apád;
 talán Neki akartad bebizonyítani,
 hogy egyszer végre sikeres költő leszel majd!)

2020. március

AZ UTOLSÓ SZERKESZTŐ?

Osváth Ernő emlékére

talán te voltál az utolsó, aki
 még TÉNYLEG végigolvasta, mi
 postán vagy személyesen beérkezett
 (nem lévén messenger vagy internet)

habár néha félreértetted szerzők
 sorait, próbáltad javítani,
 ha netán rosszul értetted őket!...
 (olykor beismerted a tévedésed)

ha kellett: kiálltál párbajozni
a kiválasztott költőkért-írókért!
(lányod mellett csak „költőid” szeretted)

de: MEGVALÓSULT (szellemi centrumként)
A LAP, melyet jórészt te terveztél!...
(írásaid felelték s meghalt gyermekek)

(Folyóiratba tudtad magad temetni – ez lett végül igazi
síremléked!)

2020. augusztus

*Vázlat, 2017
(16 x 11 x 15, bronz)*